

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Ὁ Νεϋράκ κατέθηκε ἀπὸ τὸ βράχο καὶ θάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴ τὴ διεύθυνσι. Ὁ Σαλθαίρ καὶ ὁ ἀνεπιὸς του τὸν ἀκολούθησαν σὲ κάποια ἀπόστασι.

Σὲ τριάντα βημάτων ἀπόστασι ἀπ' τὴν πέτρα, στάθηκε ριγώντας καὶ εἶπε στοὺς συντρόφους του:

— "Ἄν αὐτὴ τὴ στιγμή γλυστρουῖσε ἡ πέτρα αὐτὴ, θὰ μᾶς ἔκανε καὶ τοὺς τρεῖς λυῶμα.

Ποῖός ἦταν τάχα ὁ δαίμων πού κρυβόταν πίσω ἀπ' τὴν πέτρα;

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔδωξε τὸν φόβο του αὐτὸν καὶ προχώρησε ἀποφασιστικά.

Ἀριστερὰ ὁ βράχος πού ὑποβάσταζε τὴν πέτρα, ἦταν πολὺ ἀπότομος καὶ πολὺ δύσκολος στὸ σκαρφάλωμα, μὰ συγχρόνως καὶ λιγώτερο ἐπικίνδυνος, γιὰ αὐτὸς πού θὰ σκαρφάλωνε ἐκεῖ, μονάχα τὴν τελευταία στιγμή θὰ φαινόταν!

Ὁ Νεϋράκ ἔγνεψε στοὺς συντρόφους του νὰ μείνουν στὴ θέσι τους καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκολουθήσουν, καὶ ἐκεῖνοι τὸν εἶδαν σκυφτὸ, χωρὶς νὰ κἀν καθόλου θόρυβο, νὰ πλησιάζῃ στὸ βράχο.

Ὁ Νεϋράκ εἶχε σταθῆ. Ἡ πέτρα σὲ δυὸ μέτρα δεξιά του, τὸν σκέπαζε μὲ τὸν ὄγκο της.

"Ἐπρεπε τώρα νὰ σκαρφαλώσῃ σ' ἑνὸς μέτρου ὕψος καὶ νὰ δῆ ποῖος θρικόταν κρυμμένος ἐκεῖ πίσω, ἔτοιμος νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ.

"Ἐρριξε ἕνα βλέμμα στοὺς συντρόφους του, πού στεκόντουσαν ἔτοιμοι νὰ ἐπέμβουν καὶ ἀποφασιστικά σκαρφάλωσαν ἀπάνω. Μὰ ἀμέσως ἀπόμεινε ἀκίνητος, ξαφνιασμένος πού δὲν ἔβλεπε τίποτε... "Ἐπειτα ἔγνεψε στὸν Σαλθαίρ καὶ στὸν ἀνεπιὸς του νὰ πᾶνε νὰ τὸν συναντήσουν.

Πίσω ἀπ' τὴν πέτρα, πού φαινότανε σὺν μετέωρη, ὁ βράχος σχημάτιζε μιὰ λουρίδα, πού κατέβαινε σχεδὸν καθέτως πρὸς τὸ βάθος τῆς χαράδρας. Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκε ὅτι σίγουρα αὐτὸς πού κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴν πέτρα εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν χαράδρα. Μὰ κατόπιν συλλογίστηκε:

— Κανένα ἀνθρώπινο πλάσμα δὲν θὰ μπορούσε νὰ κἀν αὐτὸ τὸ πήδημα, οὔτε νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὴν θραχώδη κι' ἀπότομη αὐτὴ κατωφερειά.

Ὁ Σαλθαίρ εἶχε σκαρφαλώσει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του στὸ βράχο.

— Γελαστήκατε; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

Ἐκεῖνος ὕψωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ξέρω. Κι' ὅμως ἔπρεπε κάποιος νὰ θρικόταν ἐδῶ, ἀφοῦ ἀπὸ δῶ ρίχτηκαν ἡ πέτρες.

— Νομίζετε ὅτι ρίχτηκαν κι' ὅτι δὲν ἀποσπάστηκαν μόνες τους; ρώτησε ὁ Ἀλβέρτος.

Ὁ Νεϋράκ τὸν κύτταξε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεστε ὅτι ἔπεσαν μόνες τους σήμερα, τὴ στιγμή πού θρικόμαστε ἐμεῖς κάτω;

Κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Νομίζετε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ δῶ ὡς τὸ βάθος τῆς χαράδρας;

Ὁ Σαλθαίρ ἀναμέτρησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸ ὕψος κι' ἀπάντησε:

— Ἐγὼ μιὰ φορά δὲν θὰ ἔκανα ποτέ μου μιὰ τέτοια δοκιμὴ "Ὅσο γιὰ τὸ ἂν εἶνε αὐτὸ ἀδύνατον, τὸ πρᾶγμα διαφέρῃ. Μπορεῖ πάντα νὰ ριφοκινδυνεύσῃ, νὰ σκοτωθῆ καὶ νὰ μὴν πάθῃ τίποτε...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔφαχνε νὰ θρῆ ἕν' ἄλλο μέρος καταβάσεως λιγώτερο ἀπότομο.

— Θὰ προσπαθήσουμε νὰ κατέβουμε κάτω, εἶπε, μὰ λίγο

πιὸ πέρα. Κυττάχτε λίγο πιὸ πέρα. Ὁ βράχος εἶνε λιγώτερο ἀπότομος.

Κατέβηκαν πράγματι, μὰ ὁ Σαλθαίρ γλύστρησε καὶ ἔεσκισε τὰ χέρια του.

Ὁ Νεϋράκ προχώρησε λίγο μέσα στὴ χαράδρα, κι' ἔπειτα ξαναγύρισε πίσω.

— Κύττα! Κύττα! εἶπε στὸν Ἀλβέρτο, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἀκολουθήσει, αὐτὰ τὰ χαλίκια ἀποσπάστηκαν ἀπὸ τὴν κατωφερειά. Κάποιος κατέθηκε χωρὶς ἄλλο.

Καί, καθὼς ὁ νέος ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν προσπεράσῃ, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Σταθῆτε... τοῦ εἶπε. Κυττάχτε!... Αἶμα.

Τὸ βάθος τῆς χαράδρας ἦταν γεμᾶτο ξερὰ φύλλα καὶ ἐπάνω σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, μπρὸς σ' ἕναν ἀκανθώδη θάμνο, ὑπῆρχαν σταγόνες αἵματος.

— Κι' αὐτὸ ἐδῶ τί εἶνε; φώναζε ὁ νέος.

Κι' ἔδειξε, πιασμένες ἀπὸ τὸ θάμνο ὕψος τοῦφρες ξανθὼν μωλιῶν, ἐντελῶς ὅμοιες μ' αὐτὲς πού εἶχε θρῆ ὁ Σαλθαίρ κεντὰ στὴν ἀγροικία.

Δὲν γελάστηκα λοιπὸν, εἶπεν ὁ Νεϋράκ, πού εἶχεν ἀρχίσει νὰ συκινῆται, κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πολυδαίδαλο βάθος τῆς χαράδρας.

— Πού ὀδηγεῖ αὐτὴ ἡ χαράδρα; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ κτηματίας, ἴσως στὸ Μοντουρσί.

— Πρέπει νὰ μάθουμε... Θὰ τὴν ἀκολουθήσουμε γιὰ νὰ δοῦμε... "Ἄς θιασοῦμε, γιὰ αὐτὴν ἀρχίζει νὰ νυχτώνῃ.

Ἡ πορεία ἦταν δύσκολη. Εἶχαν ξανανεβῆ στὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς χαράδρας, ἡ ὁποία ἔκοβε τὸ δάσος.

Πεντακόσια μέτρα πιὸ πέρα, ἡ χαράδρα χαμήλωνε καὶ τέλος ἔγινε ἕνα μὲ τὸ ἔδαφος.

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε, εἶπεν ὁ Σαλθαίρ. Θὰ μᾶς θρῆ ἡ νύχτα μέσα στὸ δάσος.

— Δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἀκολουθήστε με... Χωρὶς ἄλλο θὰ θρικόταν πρὸς αὐτὴ τὴ διεύθυνσι.

Μὰ ἑκατὸ μέτρα πιὸ πέρα, ὁ Ἀλβέρτος στάθηκε κι' ὁ Νεϋράκ τὸν ρώτησε τί κύτταζε ἔτσι. Τότε ὁ νέος μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἐλαφρὰ, εἶπε:

— Κυττάχτε λοιπὸν, πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ μεγάλα δέντρα, ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Εἶνε ἡ κατοικία τοῦ Συρζέρ... Ἐλάτε, θὰ σᾶς δείξω τὴν εἴσοδο... Βρίσκεται ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.

"Ἐκαναν μερικὰ βήματα πρὸς τὸ σπίτι, ἀποφεύγοντας νὰ προκαλοῦν τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

— Ἡ θέα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ εἶνε πραγματικὰ πένθημη, εἶπεν ὁ Νεϋράκ.

Καὶ πρόσθεσε:

— Ὅλα τὰ παράθυρα εἶνε κλειστά.

— Δὲν ἀνοίγουν ποτέ, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος.

— Ἐλάτε τώρα νὰ γυρίσουμε, τοὺς ξανάπε ὁ Σαλθαίρ. Θὰ μᾶς θρῆ ἡ νύχτα ἐδῶ.

Ἀμέσως ἀκολούθησαν τὸ δρόμο κι' ἀπομακρύνθηκαν γρήγορα.

Καθὼς περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Συρζέρ, ὁ Νεϋράκ στάθηκε πάλι καὶ κύτταξε τὴν ἄλλη πρόσοψι τῆς κατοικίας.

Ὁ Ἀλβέρτος τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε, κύριε ἐπιθεωρητὰ, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σᾶς καταβροχθίσῃ τὸ τέρας πού θρικόταν ἐκεῖ μέσα. Γιὰ αὐτὸ ἀσφαλῶς δὲν εἶνε ἄνθρωπος ὁ Συρζέρ.

— Ἴσως νὰ μὴν ἔχετε ἀδικο, τοῦ ἀπάντησε αἰνιγματικὰ ὁ ἀστυνομικός. Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε πολὺ σύντομα, ἀπόψε κιδόλας...

* * *

Ὅταν ξαναγύρισαν στὴν ἀγροικία εἶχε νυχτώσει πειὰ γιὰ

καλά. 'Αφού γευμάτισαν, ο Νευράκ είπε στο Σαλθαίρ:

— Θά ήθελα νά μου εμπιστευθήτε για άποψε τὸ κλειδί τῆς πόρτας σας καὶ τῆς ἐξώπορτας.

— Θά βγῆτε πάλι ξέω; τὸν ρώτησε ὁ Σαλθαίρ ξαφνιασμένως.

— Ναι, καὶ καθὼς θά ξαναγυρίσω ἀργὰ τῆ νύχτα, δὲν θά ήθελα νά σᾶς ἀνησυχίσω.

— Θέλετε νά ἐπιτηρήσετε τὰ περίχωρα τῆς ἀγροικίας;

— Ναι, ἀλλὰ προπάντων θά ήθελα νά μάθω τί γίνεται τῆ νύχτα στὴν κοιλάδα καὶ εἰδικὰ στὸ δρόμο τοῦ Μοντουραί.

— Στὸ δρόμο τοῦ Μοντουραί;

— Ναι, θά πάω ὡς τὴν κορυφή τοῦ Γυμνοῦ Βουνοῦ καὶ ὡς τὸ σπίτι τοῦ Συρζέρ.

— Μπορῶ νά σᾶς συνοδεύσω, ἂν θέλετε, εἶπεν ὁ Σαλθαίρ.

— 'Ὀχι, προτιμῶ νά ξέρω πὼς εἴσατε ἐδῶ. Δὲν μπορεῖτε ν' ἀφήσετε τόσες νυχτερινὲς ὄρες μόνες τὴν γυναῖκα σας καὶ τὴν κόρη σας.

— Τότε θά μπορούσα νᾶρθω ἐγὼ, εἶπεν ὁ 'Αλβέρτος.

— Γιατί ὄχι. Μόνο σᾶς λέω ὅτι ὁ περίπατος πού θά κάνομε θά εἶνε λιγώτερο εὐχάριστος καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸν ἀπογευματινὸ.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορο.

νά κάνετε τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

'Η ἀπόστασις αὐτὴ τοὺς φάνηκε ἀτελείωτη. Προσπέρασαν τὸ σπίτι τοῦ ζωγράφου Λουθὲ κ' εἶδαν λίγο πιὸ πέρα ἕνα κτίριο νά διαγράφεται μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Σίγουρα εἶν' ὁ σταῦλος ἢ ἡ ἀποθήκη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Συρζέρ.

'Ακολούθησαν ἕνα μονοπάτι καὶ φτάνοντας μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ χαμηλὸ χτίριο, εἶδαν πὼς δὲν εἶχε παράθυρο. Εἶχε δυὸ πόρτες, τὴ μιὰ στενὴ καὶ τὴν ἄλλη δίφυλλη. Κ' ἡ δυὸ ήσαν κλειστές.

— 'Ασφαλῶς δὲν θά μπορέσουμε νά τις ἀνοίξουμε, εἶπεν ὁ ἀστυνομικός... Μὰ ἂς δοκιμάσουμε...

'Η πόρτες ὁμως ἀντιστεκόντουσαν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας χαρακτηριστικὸς θόρυβος τοὺς ἔκανε νά τραβηχτοῦν πίσω: ἕνα ἄλογο χτυποῦσε μέσα τὰ πόδια του κ' ἔκανε ν' ἀνηχηθῆ ἡ ἀλυσίδα μὲ τὴν ὁποία ήταν δεμένο.

— Εἶνε σταῦλος, εἶπεν ὁ ἀστυνομικός. Σίγουρα θά ὑπάρχη μέσα καὶ ἀμάξι... Νά τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν του στὸ χῶμα.

Δὲν εἶχε ἀποτελειώσει ἀκόμα τὰ λόγια του αὐτά, ὅταν ἔξαφνα ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου τοῦ σπιτιοῦ ἀνοίξε ἀπὸτομα. 'Ηταν ὁ Συρζέρ. Μέσ' στὸ πυκνὸ σκοτάδι ἀσφαλῶς δὲν θά μπόρεσε νά διακρίνη τὸν Νευράκ καὶ τὸν 'Αλβέρτο. Μὰ, ἐπειδὴ τὸ παράθυρο ξανάκλεισε ἀμέσως, ὁ ἀστυνομικός σκέφτηκε πὼς ήταν φρόνιμο ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο καὶ νά χωθοῦν μέσα στὸ δάσος.

Παρέκαμψαν τὸ σταῦλο καὶ πῆγαν νά κατηφορίσουν, μὰ μόλις ἔκαναν καμμιά εἰκοσαριά βήματα, μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξις τοὺς περίμενε: μιὰ τριπλῆ σειρὰ συρματοπλεγμάτων τοὺς ἔφραζε τὸ δρόμο.

— 'Αναρωτιέμαι ποῖο σκοπὸ ἔχουν τὰ σύρματα αὐτά, ἀφροῦ μόνο ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ὑπάρχουν, εἶπεν ὁ 'Αλβέρτος.

'Εξαφνα, τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ ἀστυνομικός τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸν κράτησε ἀκίνητο:

— 'Ακοῦστε τοῦ εἶπε:

— Ὁ ἀστυνομικός εἶχε βγάλει τὸ περιστροφὸ του

Σὲ μερικῶν μέτρων ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς, προχωροῦσε βιαστικὰ κάποιος. 'Αμέσως κ' οἱ δυὸ σωριάστηκαν καταγῆς καὶ σύρθηκαν ὡς κάτι θάμνους. Ὁ 'Αλβέρτος καθὼς ξαναθυμῶταν τὸ πρόσωπο τοῦ Συρζέρ, ὁ ὁποῖος θρισκόταν σὲ μερικῶν βημάτων ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς, ἐνοιῶθε τὴν παράδοξη ἐντύπωσι πὼς ἐπρόκειτο νά παλέψουν ὄχι ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου, μὰ ἐναντίον ἑνὸς πραγματικὰ μανιασμένου τέρατος.

— Μὴν κινεῖσθε, ψιθύρισε ὁ Νευράκ, τόσο σιγὰ ὥστε ὁ σύντροφός του μόλις τὸν ἄκουσε. 'Αν ἔρθη πρὸς ἐμᾶς θά τὸν διακρίνομε, πρὶν ἀκόμα αὐτὸς μᾶς ἀντιληφθῆ.

Φαινόταν πράγματι ὅτι ὁ Συρζέρ διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος τους χωρὶς νά λαβαίνει τὴν παραμικρὴ προφύλαξι. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του ἐπρόδιδε τὴν παρουσία του σ' ἀπόστασι λιγώτερη τῶν πέντε μέτρων, ἔπειτα ἀναγκάστηκε νά σταθῆ καὶ σκέφτηκε ὅτι ζητοῦσε νά τοὺς διακρίνη μέσ' στὸ σκοτάδι.

'Επειτα τὸν ἄκουσαν νά μουγκρίζη ἄγρια καὶ ν' ἀπομακρύνεται.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀκούστηκε μιὰ πόρτα πού ἔκλεινε βιαστικὰ.

— 'Ας φύγομε ἀθόρυβα, εἶπεν ὁ Νευράκ.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ήταν τόσο εὐκολο καὶ πολλὲς φορές νόμισαν πὼς προδόθηκαν, μὰ ἔφτασαν τέλος στὸ δρόμο καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν κορυφὴ τοῦ Γυμνοῦ Βουνοῦ.

'Εξαφνα ὁ Νευράκ στάθηκε ἀπότομα καὶ εἶπε: ('Ακολουθεῖ)

Μόλις βγῆκαν ξέω, ὁ Νευράκ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του καὶ τοῦ εἶπε:

— 'Εμπρὸς, ἂς μὴ χάνουμε τὸν καιρὸ μας.

'Απομακρύνθηκαν γρήγορα καὶ πῆραν τὰ χωράφια.

Καθὼς περπατοῦσαν, ὁ 'Αλβέρτος ρώτησε ἔξαφνα.

— Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸ Συρζέρ;

— Χμ! Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε ἀπόψε... 'Υποψιάζομαι πὼς αὐτὸς μᾶς πέταξε τὶς πέτρες... Αὐτὸ τὸ συμπέρανα ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ χαράδρα καταλήγει ἀκριβῶς στὸ σπίτι του... Τὸ ἔσκασε ἀπ' αὐτὴ καὶ ἔξαφανίστηκε μέσα στὸ σπίτι...

Ὁ 'Αλβέρτος δὲν εἶπε τίποτε καὶ προχώρησαν περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα, χωρὶς ν' ἀλλάξουν λέξι. 'Ὅσο πλησίαζαν στὴν κορυφὴ τοῦ Γυμνοῦ Βουνοῦ, τόσο καὶ πιὸ προσεχτικοὶ γίνοντουσαν. Μὲ τὸν παραμικρὸ θόρυβο πού ἄκουγαν σταματοῦσαν.

Ὅσο, σὲ κάποια στιγμή, ὁ 'Αλβέρτος ρώτησε:

— Λοιπὸν, εἴστε τῆς γνώμης ὅτι ἕνας ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νά πηδήσῃ μέσα στὴ χαράδρα ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ θράχου;

— Δὲν εἶπα πὼς αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἀποκρίθηκε ὁ Νευράκ. Σκέφτηκα μόνο πὼς γιὰ ἕνα ἄνθρωπο θά ήταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον. 'Εξ ἄλλου, μὴ ξεχνᾶτε τὶς σταγόνες τοῦ αἵματος πού εἶδαμε.

— Ναι... καὶ τὶς τοῦφες τῶν ξανθῶν μαλλιῶν, ἐπρόσθεσε ὁ Νέος.

Τὰ μακρὰ νά γαυγίσματα ἑνὸς σκύλου πού ἀντήχησαν τὴ στιγμή ἐκείνη τοὺς ἔκαναν νά σταθοῦν.

— Δὲν εἶνε ὁ σκύλος τῆς ἀγροικίας; ἔκανε ὁ 'Αλβέρτος, τρώμερὰ ἀνήσυχος.

— Δὲν φαντάζομαι... ἀπάντησε ὁ Νευράκ. Τὰ γαυγίσματα ἔρχονται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Μοντουραί.

'Εξακολούθησαν τὴν πορεία τους πιὸ ἀργὰ, μὲ τὰ νεῦρα διεσταλμένα.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ δρόμος ἔπαψε ν' ἀνεβαίνει.

— Φτάσαμε στὴν κορυφὴ, εἶπε ὁ 'Αλβέρτος. Τὸ σπίτι τοῦ Συρζέρ βρίσκεται σὲ τριακοσίων μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ δῶ, ἀριστερὰ μας.

— 'Ας προχωρήσουμε στὸ πλάι τοῦ δρόμου. Περᾶστε πρῶτος καὶ θά σᾶς ἀκολουθίσω. 'Αποφεύγετε

ΕΞΕΔΟΘΗ

καὶ ἀπεστάλη εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα

“Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ,”

Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρὸς

Ζητήσατέ τὴν καὶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

Διὰ τοὺς ἐν 'Αθήναις ..... Δρ. 10

Διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 12

συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξόδων ταχ. ἀποστολῆς.

ὁ ἀστυνομικός εἶχε βγάλει τὸ περιστροφὸ του